

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 384. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357375184/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

til en gylden Vædder? Her er jo nemlig slet ikke Tale om Daad, her er kun Tale om Længsel.

Alt det Bedste i Novalis's Poesi er kun et Udtryk for denne Længsel, der strækker sig fra den rene Natur-Attraa til det højeste Sværmeri. Det Skønneste, han har frembragt, er rimeligvis et Digt om unge Pigers sanselige Attraa og et andet om unge Mænds Længsel mod hinanden i ungdommeligt Venskabs Sværmeri.

Henrivende er i Romanen den Sang, i hvilken de unge Piger klager over deres haarde Lod i Livet. Her er den blaa Blomst kun den forbudne Frugt. Men Længselen er udtrykt med sødt Skelmeri.

I en helt anden højtidelig og inderlig Stil er den kommen til Orde i dette Digt til en Ven:

Was passt, das muss sich ründen,
Was sich versteht, sich finden,
Was gut ist, sich verbinden,
Was liebt, zusammen sein,
Was hindert, muss entweichen,
Was krumm ist, muss sich gleichen,
Was fern ist, sich erreichen,
Was keimt, das muss gedeihn.

Gieb treulich mir die Hände,
Sei Bruder mir und wende
Den Blick vor deinem Ende
Nicht wieder weg von mir.
Ein Tempel, wo wir knien,
Ein Ort, wohin wir ziehen,
Ein Glück, für das wir glühen,
Ein Himmel mir und dir!

Her er Længselen omtrent som Korsfarernes, en Søgen ud i det vide Fjerne efter et ophøjet Maal. Den blaa Blomst smelter sammen med den blaa Horisont. Dens Farve antyder jo ogsaa Fjernhed.

Lad os da endnu engang rette vor Opmærksomhed paa den. I Spielhagens *Problematiske Naturer* siger en af Personerne: «De husker vel den blaa Blomst i Novalis's Fortælling? Det er den Blomst, som endnu ingen Dødeligs Øje har skuet, og hvis Duft dog opfylder Verden. Ikke enhver Skabning er fint nok organiseret til at fornemme dens Vellugt; men Nattergalen er beruset af den, naar den i Maaneskin eller ved Morgengry synger, klager